

20 martie 1360

Ludovic, din mila lui Dumnezeu regele Ungariei, Dalmației, Croației, Ramei, Serbiei, Galiției, Lodomeriei, Cumaniei și Bulgariei, principe de Salerno și domn al ținutului Muntelui Sant' Angelo, tuturor credincioșilor

între Hristos, celor de acum ca și celor viitori, care vor lua cunoștință de cele de față, mîntuire întru mîntuitorul tuturor.

Înălțimea regească obișnuiește să ridice pe o treaptă mai înaltă pe supușii săi, pentru ca, prin aceasta, coroana și tronul regesc să se înalțe și numărul credincioșilor să sporească.

Drept aceea, prin aceste rînduri voim să ajungă la cunoștința tuturor că înălțimea noastră, aducîndu-și aminte de feluritele fapte de credință și de preastrălucita vrednicie a credincioaselor slujbe ale lui Dragoș, fiul lui Gyula, credinciosul nostru român din Maramureș, slujbe pe care știm că le-a făcut și le-a adus maiestății noastre, potrivit cu cerințele stării și putinței lui, în cele mai multe treburi și războaie ale noastre, încredințate și date în seama lui, și mai cu osebire în reșezarea țării noastre, a Moldovei, potrivit iscusitei sale vrednicii, cînd a întors cu veghetoare grijă și cu neobosită strădanie pe calea statorniciei credințe ce trebuie păstrată către coroana regească pe mulți români răzvrățiți, rătașiți din calea credinței datorate; voind noi pentru sus-pomenitele lui vrednice slujbe să-l răsplătim cu un dar regesc, pentru ca <și> ceilalți, văzînd aceasta, să fie îndemnați mai cu ușurință la împlinirea faptelor datoratei credințe și să învețe să slujească cu <și> mai multă rivnă sub un principe slăvit, am dat, am dăruit și am hărăzit suszisului Dragoș, și, prin el, lui Gyula și Lad, fiii săi, și oricăror moștenitori și urmași ai lor, în temeiul unei noi danii a noastre, ca un fel de răsplată cuvenită slujbelor <sale>, niște sate românești ale noastre numite Zalatina, Breb, Kopacsfalva, Desești, Hărniciești și Sat-Șugatag, aflătoare în Maramureș, cu toate roadele lor, cu veniturile noastre din quinquagesimă, cu dările, îndatoririle și cu toate celelalte folosințe, ca să le stăpînească, să le țină și să le aibă pe veci și nestrămutat, ba chiar le dăm și le hărăzim prin ocrotirea privilegiului nostru de față, fără vătămarea drepturilor altora. Și <mai> poruncim și hotărîm cu regească putere ca zisul Dragoș și fiii săi și moștenitorii lor să se bucure și să se folosească pe veci, dimpreună cu numitele lor sate, de întreaga acea însușire de nobil, de care se știe că se folosesc <și> ceilalți nobili adevărați, dintii și firești ai regatului nostru, care luptă sub steagul regesc, cu îndatorirea totuși ca acel Dragoș și fiii săi și toți moștenitorii lor să fie ținuți a ne păstra de-a pururi nouă și urmașilor noștri, cu nestrămutată supunere, închinarea unei curate credințe.

Spre amintirea și veșnica trăinicie a acestui lucru am dat scrisoarea noastră privilegială de față, întărită cu puterea peceții noastre duble, atîrnate și autentice.

Dat de mîna venerabilului întru Hristos părinte, domnul Nicolae, din mila lui Dumnezeu și cea apostolică arhiepiscop de Strigoniu și comite perpetuu al aceluia loc, cancelarul curții noastre, iubitul și credinciosul nostru, în anul Domnului o mie trei sute șaiszeci, în a treisprezecea zi înainte de calendele lui aprilie, iar în al domniei noastre al nousprezecelea an. Venerabili întru Hristos părinți și domni: același Nicolae, arhiepiscopul de Strigoniu, Toma, arhiepiscopul de Calocsa, Ugolin de Spalato, Nicolae de Zara; episcopii: Nicolae de Agria, Dumitru de Oradea, Grigore de Cenad, Ladislau de Vesprim, Mihail de Vaș, Petru al Bosniei, Ștefan de Zagreb, frații Ștefan de Nitra, Toma al Sirmiului, Ioan de Knin, Bartolomeu de Trau, Dumitru de Nona, Ștefan de Faro, Valentin de Makarska, Matei de Sebenico, Mihail de Scardona, Portiva de Segno și Radoslav de Krbava, păstorind în chip fericit bisericele lui Dumnezeu; iar măriții bărbați, Nicolae Konth, palatinul, Dionisie, voievodul Transilvaniei, Leustachie, banul Slavoniei, Nicolae de

Este o cerință a înălțimii regești și o datorie a celor aflați în loc de cinste ca prin imbelșugată dărnicie să răsplătească credincioasele slujbe ale credincioșilor lor, pentru ca și ceilalți, luând pildă de la ei, din credincioși să ajungă mai credincioși, și din supuși mai supuși.

Drept aceea, prin aceste rinduri voim să ajungă la cunoștința tuturor că, întorcându-ne căutătura privirii noastre spre viteazul bărbat Balce, fiul lui Sas, voievodul nostru maramureșan, iubitul și credinciosul nostru, și rechemînd în amintirea, înălțimii noastre nemăsuratele lui slujbe, prin care acesta s-a făcut plăcut maiestății noastre, în tot timpul de cînd s-a alăturat maiestății noastre, cu o dragoste atît de fierbînte, încît părăsindu-și și lăsîndu-și în urmă părinții săi scumpi și foarte multe rude ca și toată averea lui, a venit din țara noastră moldovenească în regatul nostru al Ungariei în sîmul iubirii noastre, aducîndu-ne slujbele ce a văzut el cu înăscuta sa iscusință că sînt spre folosul sporirii cinstei și puterii noastre. Iar noi, aducîndu-ne aminte de acestea și de alte preastrălucite vrednicii ale slujbelor sale, pe care am știut că acesta le-a împlinit cu grijă și iscusință în chipul de mai sus, cu rivna celor mai mari stăruințe, oriunde și mai cu osebite în zisa noastră țară moldovenească, nu fără vărsarea singelui său însuși și îndurarea de răni cumplite și cu moartea crudă a fraților și rudelor sale și a multor slujitori de ai lui, și pe care (slujbe) știm că le împlinește și acum și credem cu tărie că le va împlini și în viitor, și socotînd din parte-ne că se cuvine să se dea răsplăți vrednice celui vrednic, și răsplăți mari celor mari, și ca o răsplată însemnată să întremeze și să învioreze trudnicile ostenele, ca un semn al iubirii noastre osebite și ca o dovadă de dragoste, cu buna învoire și incuviințare a prealuminatelor principese, doamna Elisabeta, regina Ungariei, mama noastră preaiubită, și după îndelungată sfătuire cu prelații și baronii regatului nostru, șam dat, am dăruit și am hărăzit pomenitului voievod Balce și, prin el, lui Drag, Dragomir și Ștefan, frații lui buni și tuturor moștenitorilor lor și urmașilor lor, ca să le stăpînească să le țină și să le aibă, pe veci și nestrămutat, în aceleași adevărate și vechi hotare, în care au fost ținute și stăpînite pînă acum, fără vătămarea drepturilor altora, moșia numită Cuhea, ce se află în țara noastră a Maramureșului, cu alte sate, numite Ieud, Bocicoel, cele două Vișee, Moisei, Borșa și cele două Seliște, aflătoare în pomenita țară a Maramureșului, ce sînt de aceeași moșie Cuhea, cu toate folosințele lor, anume ape, păduri și munți, și orice ar ține de ele, ori cum s-ar numi, trecute în mîinile noastre regești de la voievodul Bogdan și fii săi, necredincioși învederați ai noștri, pentru blestema ta lor vină de necredință, din aceea că acel Bogdan și fiii săi, fulgerați de diavolul, dușmanul neamului omenesc — care, rănindu-le greu inima cu săgețile (sale) înveninate de viclenie și înșelăciune, i-a îndemnat de mai multe ori să se abată de la calea adevărului și de la statornicia credinței datorate — plecînd pe ascuns din zisul nostru regat al Ungariei în suspomenita noastră țară moldovenească, uneltesc să o păstreze spre paguba maiestății noastre; (drept care noi), pentru ca nebumia lor să nu fie cumva pildă altora, care ar cuteza fapte asemănătoare, am lipsit și despuiat cu totul, ca pe niște nevrednici, pe acel Bogdan și fiii săi sus-zii de sus-numitele moșii, nimicînd, stricînd și socotînd deșarte toate actele scrise și întocmite pentru acel Bogdan și fiii săi cu privire la sus-numitele moșii.]

Spre pomenirea și veșnica trăinicie a acestui lucru am dat scrisoarea noastră privilegiată de față, întărită cu puterea peceții noastre noi, atîrnate, duble și autentice.

Dat de mina venerabilului întru Hristos părinte, domnul Nicolae, arhiepiscopul de Strigoniu și comite perpetuu al eccliei sale, anul...